

інформуванню дітей до початку вчинення ними протиправних вчинків. Але поряд з цими позитивними досягненнями існують такі прогалини у правоохоронній діяльності як ігнорування вимог чинного законодавства у сфері дотримання прав та законних інтересів дітей, належного оформлення та супроводження адміністративних матеріалів згідно вимог Кодексу України про адміністративні правопорушення. Адже протягом 2014 року на постанови про адміністративні правопорушення за матеріалами тільки на працівників КМСД надійшло 24 скарги і протести, з яких 9 знайшли своє підтвердження, а за порушення адміністративного законодавства до відповідальності притягнуто 98 працівників. Із загальної кількості закритих адміністративних протоколів, складених саме працівниками КМСД, 43 % закрито у зв'язку з малозначністю, а інші 57 % - за порушення норм адміністративного законодавства [2, с.2-3].

Так, на сьогоднішній день спостерігається зменшення правопорушень у дитячому середовищі. Особливе місце у процесі попередження правопорушень серед дітей адміністративно-правова профілактика займає вагоме значення, оскільки ефективність таких заходів у значній мірі залежить від того, чи є законними та обґрунтованими дії працівника КМСД. А будь-які випадки порушення законності співробітником правоохоронних органів підривають віру у справедливість, у силу закону, негативно впливають на правосвідомість неповнолітніх.

Отже, роль КМСД на шляху до становлення правової держави в частині профілактики адміністративних правопорушень серед дітей повинна базуватися на забезпеченні прав і законних інтересів неповнолітніх громадян, а також, утвердженні в діяльності міліції принципу високого професіоналізму.

Список використаних джерел:

1. Кальченко Т.Л. Запобігання злочинності неповнолітніх в Україні спеціальними органами та установами: дис. канд. юрид. наук : 12.00.08 / Т. Л. Кальченко. - К., 2003. - 229 с.;
2. Доповідна записка КМСД МВС України від 27 січня 2015 року № 58/2-99 «Про адміністративну діяльність підрозділів КМСД ГУМВС, уМВС за 2014 рік». - 4 с.

Проблеми соціальної адаптації жінок засуджених після відбування покарання

Пристапа А.Є., курсант юридичного факультету ІКВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук, доцент *Кушнірова Т.В.*

Жінки, які виходять з місць позбавлення волі, складніше адаптуються до життя на волі, аніж чоловіки. Значна частина жінок не має куди повертатися, бо втратили сім'ї, зв'язки з дітьми, інші соціальні зв'язки. Вони у переважній більшості значно болочіше переживають розлучення з сім'єю та її розпад, а оскільки саме на жінці часто лежить відповідальність за родину та дітей, факт її ув'язнення може спричинити серйозні проблеми не лише для неї, а й для всіх членів її родини.

Сім'я частіше за все відіграє роль стримуючого фактору, що підтримує позитивну поведінку жінки як в межах колонії, так і після звільнення. Засуджена жінка, у якої сім'я збереглась, активніше вирішує питання влаштування свого життя на волі і рідше скоює повторні злочини.

Багато жінок, які відбувають покарання, не вміють адекватно оцінювати свої можливості, що обумовлюється завищеною або заниженою самооцінкою. Перебування в місцях позбавлення волі викликає у жінок комплекс психічних станів у вигляді туги, фрустрації, відчаю, безнадії. Такі психічні стани в певній мірі впливають на фізичний стан організму, що, у свою чергу, ще більше

впливає на психіку. Найтяжчих змін у психіці зазнають ті жінки, які відбули терміни покарання від 5 років і більше.

Часто жінки не мають достатньої освіти та кваліфікації, щоб влаштуватися після звільнення на роботу (на відміну від чоловіків, які після виходу з колоній можуть влаштуватися на фізично важкі види роботи - будівельник, вантажник, помічник на СТО) тощо. Однією з важливих проблем, пов'язаних із соціальною адаптацією жінок, є їх працевлаштування після звільнення. Забезпечення роботою є важливим чинником у процесі соціальної адаптації жінок після звільнення на волю і формує в них позитивні установки, тому обов'язок органів державної влади й місцевого самоврядування - допомогти в працевлаштуванні, що передбачено Законом України «Про зайнятість населення». Проблему працевлаштування жінок можна розв'язати шляхом створення при місцевих органах влади регіональних центрів зайнятості для засуджених.

Відсутність належної підтримки жінки, яка вийшла з місця позбавлення волі, може призводити до вживання алкоголю, наркотиків, повторення асоціальної поведінки.

Варто виокремити становище в ув'язненні вагітних жінок та жінок з новонародженими дітьми. На сьогодні в українському законодавстві не передбачено спільного проживання матері та дитини. Діти до трьох років перебувають у будинках дитини при двох колоніях (Одеській та Чернігівській), де матері можуть двічі на день провести час із дитиною. Те, що законом не передбачено спільне проживання матері та дитини, сприяє розриву психологічного зв'язку між матір'ю та дитиною, знижує у жінок відчуття відповідальності й мотивацію щодо догляду та виховання дитини. Саме це може призвести до того, що мати після виходу з колонії залишає дитину в дитячому будинку.

Жінки, які звільняються з місць позбавлення волі, маючи маленьку дитину, мають додаткові труднощі, пов'язані з адаптацією до життя на волі, і потребують особливої підтримки, соціально-психологічного, юридичного супроводу, медичного догляду, а також роботи, спрямованої на попередження відмови від дитини.

Окремої уваги з боку спеціалістів потребують засуджені дівчата у віці від 14 до 18 років, які після звільнення дуже часто не пристосовані до суспільних викликів, що призводить до підвищеного ризику повторення протиправної поведінки.

Таким чином, надання соціальної, психологічної, медичної допомоги та працевлаштування жінок, які звільнилися з місць позбавлення волі, є актуальною проблемою, що потребує негайного розв'язання.

Аналіз Закону України «Про соціальну адаптацію осіб, які відбували покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк» свідчить, що окремі його положення мають формальний характер, містять тільки директивні вказівки, однак не визначають конкретних виконавців, за рахунок яких джерел має фінансуватися утримання центрів соціальної адаптації, будинків для інвалідів, тимчасового перебування, надання медичної, психологічної допомоги. Крім того, цей закон не передбачає забезпечення житлом. На підставі вищевикладеного, доходимо таких висновків:

- потребує вирішення питання державного фінансування програми соціальної адаптації осіб, звільнених із місць позбавлення волі;
- необхідно чітко регламентувати надання правової, соціальної, медичної, психологічної допомоги, соціального контролю в період соціальної адаптації;
- слід розв'язати проблему працевлаштування та надання житлової

допомоги, що передбачено Житловим кодексом України.

- жінкам, які не мають житла в обраному місті проживання, після прибуття на період до його отримання місцевими органами виконавчої влади надають можливість тимчасово мешкати в гуртожитках або центрах соціальної адаптації, які мають бути створені цими місцевими органами виконавчої влади;

- у регіонах за допомогою міських державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування за рахунок місцевих бюджетних і позабюджетних коштів, благодійних і релігійних організацій створити притулки, будинки нічного й тимчасового перебування осіб, які не мають житла, будинки-інтернати для осіб похилого віку та інвалідів I-II груп, а також для осіб, які втратили соціальні зв'язки із сім'єю і не мають постійного місця проживання;

- у проєкті Податкового кодексу України розробити механізм пільгового оподаткування тих підприємств, установ й організацій різних форм власності та видів господарювання, що будуть брати на роботу осіб, які звільнилися з місць позбавлення волі.

Прояви девіантної поведінки в умовах військової дисципліни

Сєдікова Є.І., курсант психологічного факультету ІКВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук Гришина А.В.

Девіантна та асоціальна поведінка, що розуміється як порушення соціальних норм, придбало в останні роки масовий характер і поставило цю проблему в центр уваги соціологів, соціальних психологів, соціальних робітників та інших фахівців. Особливе значення виявлення причин виникнення цих явищ має у військовому середовищі. Тому військовий соціальний робітник повинен глибоко розбиратися в причинах таких форм поведінки військовослужбовців, своєчасно вживати заходів щодо їх попередженн і подолання.

Під девіантною поведінкою (від лат. devianto - відхилення) розуміють вчинки або сукупність вчинків, які суперечать прийнятим у суспільстві правовим та моральним нормам. У військовій психології термін «девіантна поведінка» ототожнюється з поняттям «поведінка з відхиленням». Панорама девіантної поведінки, що зустрічається у підрозділах, достатньо широка: наркоманія та токсикоманія, пияцтво, грубість, яка веде до конфліктів, суїцидальні випадки, нестатутні взаємовідносини і багато іншого. В даному випадку - це моральні відносини, які виявляються в аморальній поведінці та вчинках, а в іншому - це кримінальні відхилення, які виявляються в злочинах і подіях.

Своєрідною загрозою для життя військовослужбовців, а також однією з причин їх аморальних вчинків, виступає така найбільш розповсюджена форма девіантної поведінки, як пияцтво та алкоголізм. Вживання алкогольних напоїв тісно пов'язано із правопорушеннями. Стан сп'яніння, послаблюючи у військовослужбовців почуття відповідальності, може мати провокаційний характер. Це має місце у тих випадках, коли злочин здійснюється під впливом мотивів та цілей, непригаманих винному в його звичайному стані, також стан сп'яніння може викликати рішучість здійснити злочин. Негативний вплив пияцтва виразно відбивається і на конкретних обставинах здійснення злочину, посилюючи жорстокість насильницьких злочинів, їх безглуздість та вдавану безмотивність, злісність злочинних проявів, їх багатократність, важкість злочинних наслідків.

Проблемі боротьби з наркоманією у Збройних Силах України приділяється особлива увага, оскільки під загрозу ставляться питання бойової готовності. На